



Arrest

nr. 162 459 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KAÏRET loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) M(...), bent een Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Omarz, gelegen in het district Hesai Awal dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Panjshir. U studeerde af aan de middelbare school. U woonde afwisselend in Kaboel en in uw geboorteregio in Panjshir. Na uw schooltijd woonde u het grootste deel van de tijd in Panjshir. U verklaarde een strijd te voeren voor meer democratie en mensenrechten in Afghanistan.

Uw problemen begonnen toen u deelnam aan een beweging die opkwam voor meer mensenrechten en democratie in uw regio. Jullie gedachtegoed was in strijd met het gedachtegoed van de partij Khoshah

die opgericht werd door de neef van Masoud. Jullie hadden een kantoor in de stad Roja (Ragha). In 1385 (2006) werd u samen met anderen opgepakt tijdens een demonstratie in uw school. U zat een jaar in een geheime gevangenis waar u werd gefolterd.

In 1388 (2009) werd het kantoor van uw beweging in de stad Roja aangevallen met een granaat. Er vielen twee doden. Uzelf werd opnieuw opgepakt omdat de autoriteiten beseften dat u en uw beweging nog steeds actief waren. Na een interne vergadering van de personen die u arresteerden, werd u vrijgelaten.

In 1389 (2010) stak u per ongeluk een moskee in brand. Dit was het gedroomde excuus voor de autoriteiten en de imams om u te beschuldigen van daden tegen de islam. U werd opgepakt en een week vastgehouden in de gevangenis van het district. Na een week kon u ontsnappen tijdens een wissel van de wacht. U dook een zestal maanden onder alvorens u Afghanistan ontvluchtte.

U ontvluchtte Afghanistan rond april 2010 en kwam aan in België op 18 oktober 2011 waar u de volgende dag op 19 oktober 2011 een beroep deed op internationale bescherming.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de lokale bevolking en de autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een Belgisch medisch attest neer waarin neergeschreven staat dat u littekens heeft op uw linker pols en linker enkel.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van de vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U komt niet in aanmerking voor internationale bescherming omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zulke markante incoherenties en vaagheden vertonen dat ze de geloofwaardigheid van wat u vertelt op fundamentele wijze ondermijnen.

Vooreerst kan al een serieuze kanttekening geplaatst worden bij uw verklaring dat u in Afghanistan een actieve voorvechter van mensenrechten was (CGVS I, p.6). Het CGVS is in deze van oordeel dat - naast de later in deze beslissing besproken elementen van ongeloofwaardigheid - uw verklaringen over democratie en mensenrechten zeer algemeen en weinigzeggend zijn en dat u nergens concreet aantoonde dat uw ideeëngoed op zich aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zo is het in eerste instantie al vreemd dat u tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk verklaart dat uw partij 'Hezb defa az hoqoq bashar wa hoqoq mardom dar Afghanistan', wat betekent 'partij ter verdediging van de menselijke rechten en rechten van het volk in Afghanistan', heet (zie vragenlijst CGVS vraag 3.3) terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart dat uw partij geen naam heeft (CGVS II, p. 6 en 7). Nadat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat jullie de partij wel zoiets noemden maar dat dat niet exact was wat de partij als naam had (CGVS II p, 7). U voegde eraan toe dat men het wel zo mag noemen aangezien jullie daarvoor strijd voerden (CGVS II p, 7). Het behoeft weinig betoog dat dergelijke incoherentie afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas.

Verder valt op dat u ondanks uw jarenlange betrokkenheid en werk in het domein van mensenrechten niet in staat bent ook maar een enkel document of werkstuk betreffende uw werkzaamheden neer te leggen hetgeen evenzeer weinig overtuigend overkomt (CGVS I, p.6).

Ook wanneer u gevraagd wordt op welke manier u deze ideeën over democratie en mensenrechten oppikte slaagt u er niet in te overtuigen. U antwoordt dat u de eerste keer over democratie en mensenrechten hoorde toen de Amerikanen naar Afghanistan kwamen omdat u zag dat de Amerikanen mensen, vrouwen en kinderen dienden en scholen voor hen bouwden en dat ze plekken oprichtten waar ook vrouwen konden werken en dat het de mensen ten goede kwam (CGVS I, p.7). Los van het feit dat er vroeger in Afghanistan ook al onderwijs voor vrouwen en kinderen bestond blijft het merkwaardig dat u als zogenaamd geëngageerd persoon zeer oppervlakkig blijft in uw uitleg over uw interesses en werkzaamheden. Het draagt evenmin bij tot een goed begrip dat u verklaart een mensenrechtenkantoor samen met anderen opgericht te hebben in Panshir en werkzaam te zijn geweest bij het mensenrechtenwerk te Panshir als u even later, wanneer u gevraagd werd of u lid was van een politieke partij of een mensenrechtenorganisatie, stelt dat u lid zou worden maar dat u niet toegelaten werd. Het wordt nog onbegrijpelijker als u de naam gevraagd wordt van de organisatie waarbij u niet toegelaten wordt want hierop antwoordt u dat die organisatie 'mensenrechten' (HR) noemt (CGVS I, p.7). In een poging om meer helderheid in uw verklaringen te brengen wordt u gevraagd hoe u deze organisatie leerde kennen waarop u antwoordt dat u er door de programma's van de Amerikanen in Panshir over geïnformeerd raakte. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt meer uitleg te geven over die programma's naar dewelke u refereert zegt u dat u al over die programma's gepraat heeft en dat ze gaan over het geven van de mensenrechten aan de mensen zoals bijvoorbeeld vrouwenrechten waar u ook mee

akkoord gaat en dat mensenrechten alles omvatten (CGVS I, p.8). Opnieuw blijft u met zulke verklaringen erg op de vlakte en blijkt nergens uit uw verklaringen enige diepgang over het onderwerp hetgeen men toch wel kan verwachten van iemand die beweert al jarenlang actief te zijn geweest binnen het domein van mensenrechten.

Dat de geloofwaardigheid van uw profiel als activist voor de mensenrechten nog verder op de helling wordt gezet blijkt ook uit de volgende vaststellingen: u stelt geïnformeerd geraakt te zijn door de programma's van de Amerikanen en verklaart dat de leider van zulk programma Dr. Jan Agha was, vervolgens stelt u dat u niet veel wist van het programma maar even later stelt u dat u de mensen trachtte te overtuigen van het nut van die programma's (CGVS I, p.8). Opnieuw lijken uw verklaringen weinig steek te houden. Ook als u gevraagd wordt naar de mening van uw vader over die programma's geeft u onduidelijke antwoorden, u stelt dat uw vader akkoord ging met dit programma om vervolgens te stellen dat u niet weet hoe hij er in zijn hart over dacht om daarna nogmaals te zeggen dat hij er akkoord mee ging (CGVSI, p.8). Eigenlijk is er geen touw vast te knopen aan uw verklaringen over uw betrokkenheid op het vlak van mensenrechten.

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw de kans geboden om uit te leggen hoe het kwam dat u zo begaan bent met mensenrechten maar opnieuw beperkt u zich tot een filosofisch en eerder ontwijkend discours waarin u geen concrete feiten of incidenten aanhaalt (CGVS II, p.2 en 3). U vermeldt in deze context dat u met uw strijd voor de mensenrechten begon in 1385 (2006) maar wanneer u gevraagd werd naar wat die strijd precies inhield antwoordt u zeer algemeen dat het een strijd was voor vrijheid van mening en visie en strijd voor de mensenrechten (CGVS II, p.3,4).

Verder gepeild naar de concrete aanleiding voor uw strijd verklaart u dat er een partij Khosgah opgericht was op uw school die de weg van Massoud zou volgen en dat jullie beseften dat hier iets negatiefs en onduidelijks ging uit voortvloeien en dat jullie daar tegen opkwamen en daardoor naar de gevangenis moesten. Meer uitleg gevraagd over de partij Khosgah geeft u de onduidelijke uitleg dat wat jullie toen wisten over Khosgah in vergelijking met nu helemaal anders is en in een bepaalde mate was dat ook correct maar niet helemaal en dat wat jullie nu weten helemaal anders is (CGVS II, p.4). Alweer zorgen uw verklaringen niet voor een beter begrip. Bovendien verklaarde u initieel dat Khosgah ontstond op uw school en dat ze naar uw school kwamen om even later te verklaren dat ze niet naar uw school kwamen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt antwoordt u dat er feitelijk niemand persoonlijk naar de school gekomen is maar dat het idee op school ontstaan is (CGVS II, p.5). Al bij al wordt het zeer moeilijk om te begrijpen vanwaar uw drang om strijd te voeren vandaan komt gezien het duidelijk is dat u niet kunt concretiseren wat Khosgah juist is en waar het voor staat.

In een volgende poging om u beter te begrijpen wordt u nogmaals gevraagd wat u juist bedoelt met strijd voeren (u haalde immers net voordien aan dat jullie de strijd voor de mensenrechten gingen verder zetten) waarop u opnieuw ontwijkende antwoorden geeft en verwijst naar de oorlog met de Russen en die vergelijkt met de huidige oorlog waarbij de Amerikanen betrokken zijn en waarbij u verder borduurt over liefde en respect en waarbij u alles opnieuw op een filosofisch niveau tilt waarbij het nooit duidelijk wordt wat u nu eigenlijk concreet gedaan heeft hoewel u talloze kansen geboden werden om terzake te komen (CGVS II, p.7-8). Vanaf het moment dat u meer specifieke en concrete vragen gesteld worden over een bepaald aspect of thema dat u aanhaalt, kan u hier niets meer over vertellen. Dit wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan.

Uiteindelijk kon begrepen worden dat u soms op school of op één of andere bijeenkomst zou gepraat hebben met mensen en hun zou gezegd hebben dat er een gebrek was aan vrijheid, vrijheid van meningsuiting en democratie en dat u hen zou overtuigd hebben een bredere houding aan te nemen om te kunnen concurreren met de wereld en om op die manier samen te lopen met anderen (CGVS II, p.8). Het behoeft weinig uitleg om te concluderen dat deze zaken het niveau van algemene zaken waarover Afghanen spreken niet overstijgen en geenszins wijzen op een verregaande betrokkenheid en activisme op het vlak van mensenrechten. Deze vaststelling wordt verder onderstreept wanneer u enkele gekende Afghaanse namen voorgelegd worden waarover u gevraagd wordt een standpunt over hen te kennen te geven en u hierbij evenzeer blijft steken in algemeenheden zonder een echte positie over hun staat van dienst op vlak van mensenrechten in te nemen (CGVS II, p.11-12).

Als u gevraagd werd of u hier in België uw strijd verder zette, vermeldt u niets meer dan dat u wat berichten verstuurde op facebook (CGVS II, p. 10). U voegde eraan toe niet zo heel hevig hiermee bezig te zijn maar af en toe iets te versturen (CGVS II, p. 9). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat uw beperkt engagement voor de democratie en mensenrechten in Afghanistan u in de toekomst het onderwerp van vervolging zou maken.

In het algemeen lijkt het alsof u ooit eens gehoord heeft van het begrip mensenrechten maar dat u er nooit echt concreet mee bezig geweest bent.

Ook wat betreft de feitelijke incidenten die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan verliet, namelijk uw arrestaties, laat u uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen horen.

Tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken laat u bijvoorbeeld verstaan dat u bij uw eerste arrestatie in het jaar 1385 (2006) één jaar lang werd opgesloten (zie vragenlijst CGVS vraag 3.1). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dan weer eerst dat u twee maanden en twintig dagen in de gevangenis zat (CGVS I, p. 6) terwijl u even later beweert twintig maanden en twintig dagen in de gevangenis te hebben gezeten (CGVS I p. 10). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u dat u ongeveer een jaar vastzat waarna u even later vreemd genoeg vermeldt dat het eigenlijk vier à zes maanden was dat u vastgezet had (CGVS II, p. 16). U geeft dus vijf verschillende antwoorden op eenzelfde vraag. Het CGVS kan begrijpen dat u zich de exacte data of de exacte tijdsduur van uw opsluiting niet precies kan herinneren maar de onderlinge inconsistenties binnen uw verschillende verklaringen zijn te groot waardoor geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen erover.

Deze stelling wordt bevestigd door uw tegenstrijdige antwoorden over uw vrijlating. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u werd vrijgelaten op basis van een beslissing van het volk (CGVS I, p. 6). U verklaarde daarbij ook dat u denkt dat uw vader niets te maken had met uw vrijlating (CGVS I, p. 11). Het is op zich al vreemd dat u niet zou weten dat uw vader iets te maken had met uw vrijlating (u hoefde het hem achteraf maar te vragen) maar het is bovendien ook tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS waarbij u verklaarde dat uw vader uw vrijlating had bepleit en dat hij zich garant stelde dat u zou stoppen met uw activiteiten (CGVS II, p. 17).

Wat uw vader betreft legt u nog andere tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat uw vader pas na uw vertrek uit Afghanistan uit zijn functie als oudere werd ontslagen terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS beweert dat hij al opzij gezet werd sinds het begin van de strijd in 1385 (2006) (administratief dossier vragenlijst CGVS vraag 3.8. en CGVS II p.10, p.14). Dat u er zelfs op dit vlak niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen (gezien u het ontslag van uw vader rechtstreeks in verband bracht met uw problemen) doet uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u ooit al dan niet in het kantoor van de mensenrechtenorganisatie werkte. Zo stelde u tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk dat u een tweede keer gearresteerd werd omdat u werkte in het kantoor van de mensenrechtenorganisatie (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Het wekt dan ook verbazing dat u wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt of jullie een kantoor hadden u antwoordt dat u zich dat niet meer kan herinneren, dat het een aantal jaren geleden is dat u het interview heeft afgelegd (CGVS II, p. 12). Dat u zich uw eigen tewerkstelling in dat kantoor, temeer dat het aan de basis lang van uw tweede arrestatie, niet onmiddellijk kan herinneren – ook al is het al een aantal jaren geleden (dat u het verklaarde) – wijst erop dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw actieve betrokkenheid bij een mensenrechtenorganisatie. Op het einde van het gehoor probeert u dit goed te praten door te stellen dat het kantoor geopend werd in 1388 (2009) (CGVS II, p. 21), u meent dat u zich voordien vergist heeft doordat u sinds het vorig gehoor niet meer aan uw problemen heeft gedacht (CGVS II, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaring niet in staat is de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u ook dat naar aanleiding van de brand in de moskee de imams u wilden doden omdat u het christendom propageerde, dat uw huis werd aangevallen, dat er mensen gefolterd werden, dat er mensen veroordeeld werden tot twintig jaar gevangenis en dat er mensen werden vermoord (CGVS I, p. 6-7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS geeft u echter aan dat de zaak van de afgebrande moskee voor de autoriteiten afgehandeld was het moment dat ze u arresteerden. U verklaarde hierover dat ze hun vijand hadden gevonden en dat daarmee de zaak gesloten was (CGVS II, p. 20-21). Omdat u tijdens het eerste gehoor dus verteld had over die andere hierboven vermelde zaken werd nogmaals gevraagd of het moskeeincident nog andere gevolgen had waarop u echter een zeer ontwijkend en een niet ter zake doend antwoord geeft over de Russen en over wat een misdaad tegen de Islam is (CGVS I, p. 21). Als u vervolgens wordt voorgehouden dat u tijdens het vorig gehoor op het CGVS had verklaard dat na de brand in de moskee ook nog uw huis werd aangevallen, dat er mensen gefolterd werden, dat er mensen veroordeeld werden tot twintig jaar gevangenis en dat er mensen werden vermoord, antwoordt u dat u tijdens het vorige interview inderdaad gezegd heeft dat uw huis nog werd aangevallen en dat u zich afvraagt waarom die vraag u dan opnieuw gesteld wordt, dat u toch enkel maar bevestigend kan antwoorden (CGVS II, p.21). U ondermijnt met deze uiteenlopende en ontwijkende verklaringen alweer op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Over uw derde arrestatie ten gevolge van de brand in de moskee verklaarde u bij de dienst Vreemdelingenzaken tevens dat u een maand lang vastzat alvorens u kon ontsnappen (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS kan men afleiden dat u na één dag zou zijn ontsnapt (CGVS I, p. 11) en tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u een week vastzat alvorens u kon ontsnappen (CGVS II, p. 19). Alweer slaagt u er niet in om

tijdens uw verschillende gehoren eenduidige verklaringen af te leggen wat nogmaals bevestigt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u vermelde vervolgingsfeiten.

De vaststelling dat u geen enkel document kunt voorleggen met betrekking tot uw jarenlange strijd voor de mensenrechten, de vaststelling dat uit uw verklaringen evenmin duidelijk blijkt dat u actief was op het vlak van mensenrechten, de vaststelling dat uw asielrelaas wat betreft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ettelijke inconsistenties en incoherenties vertoont, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande tonen aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangereikte gegevens en uiteengezette asielmotieven.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Het Belgische medische document toont louter aan dat u littekens heeft aan uw linker pols en enkel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjhir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Pansjhir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. UNHCR omschrijft de provincie Pansjhir als een ‘relatief veilige provincie’. De provincie wordt bestempeld als één van de veilige provincies in de regio. Zowel het aantal veiligheidsincidenten als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is beperkt. Uit de cijfers van UNOCHA blijkt tot slot dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Pansjhir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid" en van "het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid", en is hij van mening dat hij het voordeel van de twijfel, zoals bedoeld in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te genieten. Tot slot meent verzoeker dat moet rekening worden gehouden met de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van de vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U komt niet in aanmerking voor internationale bescherming omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zulke markante incoherenties en vaagheden vertonen dat ze de geloofwaardigheid van wat u vertelt op fundamentele wijze ondermijnen.

Vooreerst kan al een serieuze kanttekening geplaatst worden bij uw verklaring dat u in Afghanistan een actieve voorvechter van mensenrechten was (CGVS I, p.6). Het CGVS is in deze van oordeel dat - naast de later in deze beslissing besproken elementen van ongeloofwaardigheid - uw verklaringen over democratie en mensenrechten zeer algemeen en weinigzeggend zijn en dat u nergens concreet aantoonst dat uw ideeëngoed op zich aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zo is het in eerste instantie al vreemd dat u tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk verklaart dat uw partij ‘Hezb defa az hoqoq bashar wa hoqoq mardom dar Afghanistan’, wat betekent ‘partij ter verdediging van de menselijke rechten en rechten van het volk in Afghanistan’, heet (zie vragenlijst CGVS vraag 3.3) terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart dat uw partij geen naam heeft (CGVS II, p. 6 en 7). Nadat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat jullie de partij wel zoiets noemden maar dat dat niet exact was wat de partij als naam had (CGVS II p, 7). U voegde eraan toe dat men het wel zo mag noemen aangezien jullie daarvoor strijd voerden (CGVS II p, 7). Het behoeft weinig betoog dat dergelijke incoherentie afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas.

Verder valt op dat u ondanks uw jarenlange betrokkenheid en werk in het domein van mensenrechten niet in staat bent ook maar een enkel document of werkstuk betreffende uw werkzaamheden neer te leggen hetgeen evenzeer weinig overtuigend overkomt (CGVS I, p.6).

Ook wanneer u gevraagd wordt op welke manier u deze ideeën over democratie en mensenrechten oppikte slaagt u er niet in te overtuigen. U antwoordt dat u de eerste keer over democratie en mensenrechten hoorde toen de Amerikanen naar Afghanistan kwamen omdat u zag dat de Amerikanen mensen, vrouwen en kinderen dienden en scholen voor hen bouwden en dat ze plekken oprichtten waar ook vrouwen konden werken en dat het de mensen ten goede kwam (CGVS I, p.7). (...) blijft het merkwaardig dat u als zogenaamd geëngageerd persoon zeer oppervlakkig blijft in uw uitleg over uw interesses en werkzaamheden. Het draagt evenmin bij tot een goed begrip dat u verklaart een mensenrechtenkantoor samen met anderen opgericht te hebben in Panshir en werkzaam te zijn geweest bij het mensenrechtenwerk te Panshir als u even later, wanneer u gevraagd werd of u lid was van een politieke partij of een mensenrechtenorganisatie, stelt dat u lid zou worden maar dat u niet toegelaten werd. Het wordt nog onbegrijpelijker als u de naam gevraagd wordt van de organisatie waarbij u niet toegelaten wordt want hierop antwoordt u dat die organisatie ‘mensenrechten’ (HR) noemt (CGVS I, p.7). In een poging om meer helderheid in uw verklaringen te brengen wordt u gevraagd hoe u deze organisatie leerde kennen waarop u antwoordt dat u er door de programma’s van de Amerikanen in Panshir over geïnformeerd raakte. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt meer uitleg te geven over die programma’s naar dewelke u refereert zegt u dat u al over die programma’s gepraat heeft en dat ze gaan over het geven van de mensenrechten aan de mensen zoals bijvoorbeeld vrouwenrechten waar u ook mee akkoord gaat en dat mensenrechten alles omvatten (CGVS I, p.8). Opnieuw blijft u met zulke verklaringen erg op de vlakte en blijft nergens uit uw verklaringen enige diepgang over het onderwerp

hetgeen men toch wel kan verwachten van iemand die beweert al jarenlang actief te zijn geweest binnen het domein van mensenrechten.

Dat de geloofwaardigheid van uw profiel als activist voor de mensenrechten nog verder op de helling wordt gezet blijkt ook uit de volgende vaststellingen: u stelt geïnformeerd geraakt te zijn door de programma's van de Amerikanen en verklaart dat de leider van zulk programma Dr. Jan Agha was, vervolgens stelt u dat u niet veel wist van het programma maar even later stelt u dat u de mensen trachtte te overtuigen van het nut van die programma's (CGVS I, p.8). Opnieuw lijken uw verklaringen weinig steek te houden. Ook als u gevraagd wordt naar de mening van uw vader over die programma's geeft u onduidelijke antwoorden, u stelt dat uw vader akkoord ging met dit programma om vervolgens te stellen dat u niet weet hoe hij er in zijn hart over dacht om daarna nogmaals te zeggen dat hij er akkoord mee ging (CGVSI, p.8). Eigenlijk is er geen touw vast te knopen aan uw verklaringen over uw betrokkenheid op het vlak van mensenrechten.

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw de kans geboden om uit te leggen hoe het kwam dat u zo begaan bent met mensenrechten maar opnieuw beperkt u zich tot een filosofisch en eerder ontwijkend discours waarin u geen concrete feiten of incidenten aanhaalt (CGVS II, p.2 en 3). U vermeldt in deze context dat u met uw strijd voor de mensenrechten begon in 1385 (2006) maar wanneer u gevraagd werd naar wat die strijd precies inhield antwoordt u zeer algemeen dat het een strijd was voor vrijheid van mening en visie en strijd voor de mensenrechten (CGVS II, p.3,4).

Verder gepeild naar de concrete aanleiding voor uw strijd verklaart u dat er een partij Khosgah opgericht was op uw school die de weg van Massoud zou volgen en dat jullie beseften dat hier iets negatiefs en onduidelijks ging uit voortvloeien en dat jullie daar tegen opkwamen en daardoor naar de gevangenis moesten. Meer uitleg gevraagd over de partij Khosgah geeft u de onduidelijke uitleg dat wat jullie toen wisten over Khosgah in vergelijking met nu helemaal anders is en in een bepaalde mate was dat ook correct maar niet helemaal en dat wat jullie nu weten helemaal anders is (CGVS II, p.4). Alweer zorgen uw verklaringen niet voor een beter begrip. Bovendien verklaarde u initieel dat Khosgah ontstond op uw school en dat ze naar uw school kwamen om even later te verklaren dat ze niet naar uw school kwamen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt antwoordt u dat er feitelijk niemand persoonlijk naar de school gekomen is maar dat het idee op school ontstaan is (CGVS II, p.5). Al bij al wordt het zeer moeilijk om te begrijpen vanwaar uw drang om strijd te voeren vandaan komt gezien het duidelijk is dat u niet kunt concretiseren wat Khosgah juist is en waar het voor staat.

In een volgende poging om u beter te begrijpen wordt u nogmaals gevraagd wat u juist bedoelt met strijd voeren (u haalde immers net voordien aan dat jullie de strijd voor de mensenrechten gingen verder zetten) waarop u opnieuw ontwijkende antwoorden geeft en verwijst naar de oorlog met de Russen en die vergelijkt met de huidige oorlog waarbij de Amerikanen betrokken zijn en waarbij u verder borduurt over liefde en respect en waarbij u alles opnieuw op een filosofisch niveau tilt waarbij het nooit duidelijk wordt wat u nu eigenlijk concreet gedaan heeft hoewel u talloze kansen geboden werden om terzake te komen (CGVS II, p.7-8). Vanaf het moment dat u meer specifieke en concrete vragen gesteld worden over een bepaald aspect of thema dat u aanhaalt, kan u hier niets meer over vertellen. Dit wekt sterk de indruk dat u een ingestudeerd verhaal vertelt en niet meer kan antwoorden wanneer er vragen worden gesteld die u niet verwacht of voorbereid heeft of die buiten de grenzen van uw verhaal gaan.

Uiteindelijk kon begrepen worden dat u soms op school of op één of andere bijeenkomst zou gepraat hebben met mensen en hun zou gezegd hebben dat er een gebrek was aan vrijheid, vrijheid van meningsuiting en democratie en dat u hen zou overtuigd hebben een bredere houding aan te nemen om te kunnen concurreren met de wereld en om op die manier samen te lopen met anderen (CGVS II, p.8). Het behoeft weinig uitleg om te concluderen dat deze zaken het niveau van algemene zaken waarover Afghanen spreken niet overstijgen en geenszins wijzen op een verregaande betrokkenheid en activisme op het vlak van mensenrechten. Deze vaststelling wordt verder onderstreept wanneer u enkele gekende Afghaanse namen voorgelegd worden waarover u gevraagd wordt een standpunt over hen te kennen te geven en u hierbij evenzeer blijft steken in algemeenheden zonder een echte positie over hun staat van dienst op vlak van mensenrechten in te nemen (CGVS II, p.11-12).

Als u gevraagd werd of u hier in België uw strijd verder zette, vermeldt u niets meer dan dat u wat berichten verstuurde op facebook (CGVS II, p. 10). U voegde eraan toe niet zo heel hevig hiermee bezig te zijn maar af en toe iets te versturen (CGVS II, p. 9). Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat uw beperkt engagement voor de democratie en mensenrechten in Afghanistan u in de toekomst het onderwerp van vervolging zou maken.

In het algemeen lijkt het alsof u ooit eens gehoord heeft van het begrip mensenrechten maar dat u er nooit echt concreet mee bezig geweest bent.

Ook wat betreft de feitelijke incidenten die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan verliet, namelijk uw arrestaties, laat u uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen horen.

Tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken laat u bijvoorbeeld verstaan dat u bij uw eerste arrestatie in het jaar 1385 (2006) één jaar lang werd opgesloten (zie vragenlijst CGVS vraag 3.1). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dan weer eerst dat u twee maanden en twintig dagen in de gevangenis zat (CGVS I, p. 6) terwijl u even later beweert twintig maanden en twintig dagen in de gevangenis te hebben gezeten (CGVS I p. 10). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u dat u ongeveer een jaar vastzat waarna u even later vreemd genoeg vermeldt dat het eigenlijk vier à zes maanden was dat u vastgezet had (CGVS II, p. 16). U geeft dus vijf verschillende antwoorden op eenzelfde vraag. Het CGVS kan begrijpen dat u zich de exacte data of de exacte tijdsduur van uw opsluiting niet precies kan herinneren maar de onderlinge inconsistenties binnen uw verschillende verklaringen zijn te groot waardoor geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen erover.

Deze stelling wordt bevestigd door uw tegenstrijdige antwoorden over uw vrijlating. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u werd vrijgelaten op basis van een beslissing van het volk (CGVS I, p. 6). U verklaarde daarbij ook dat u denkt dat uw vader niets te maken had met uw vrijlating (CGVS I, p. 11). Het is op zich al vreemd dat u niet zou weten dat uw vader iets te maken had met uw vrijlating (u hoefde het hem achteraf maar te vragen) maar het is bovendien ook tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS waarbij u verklaarde dat uw vader uw vrijlating had bepleit en dat hij zich garant stelde dat u zou stoppen met uw activiteiten (CGVS II, p. 17).

Wat uw vader betreft legt u nog andere tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat uw vader pas na uw vertrek uit Afghanistan uit zijn functie als oudere werd ontslagen terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS beweert dat hij al opzij gezet werd sinds het begin van de strijd in 1385 (2006) (administratief dossier vragenlijst CGVS vraag 3.8. en CGVS II p.10, p.14). Dat u er zelfs op dit vlak niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen (gezien u het ontslag van uw vader rechtstreeks in verband bracht met uw problemen) doet uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u ooit al dan niet in het kantoor van de mensenrechtenorganisatie werkte. Zo stelde u tijdens uw registratie bij de dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk dat u een tweede keer gearresteerd werd omdat u werkte in het kantoor van de mensenrechtenorganisatie (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Het wekt dan ook verbazing dat u wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd wordt of jullie een kantoor hadden u antwoordt dat u zich dat niet meer kan herinneren, dat het een aantal jaren geleden is dat u het interview heeft afgelegd (CGVS II, p. 12). Dat u zich uw eigen tewerkstelling in dat kantoor, temeer dat het aan de basis lang van uw tweede arrestatie, niet onmiddellijk kan herinneren – ook al is het al een aantal jaren geleden (dat u het verklaarde) – wijst erop dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw actieve betrokkenheid bij een mensenrechtenorganisatie. Op het einde van het gehoor probeert u dit goed te praten door te stellen dat het kantoor geopend werd in 1388 (2009) (CGVS II, p. 21), u meent dat u zich voordien vergist heeft doordat u sinds het vorig gehoor niet meer aan uw problemen heeft gedacht (CGVS II, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat deze verklaring niet in staat is de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u ook dat naar aanleiding van de brand in de moskee de imams u wilden doden omdat u het christendom propageerde, dat uw huis werd aangevallen, dat er mensen gefolterd werden, dat er mensen veroordeeld werden tot twintig jaar gevangenis en dat er mensen werden vermoord (CGVS I, p. 6-7). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS geeft u echter aan dat de zaak van de afgebrande moskee voor de autoriteiten afgehandeld was het moment dat ze u arresteerden. U verklaarde hierover dat ze hun vijand hadden gevonden en dat daarmee de zaak gesloten was (CGVS II, p. 20-21). Omdat u tijdens het eerste gehoor dus verteld had over die andere hierboven vermelde zaken werd nogmaals gevraagd of het moskeeincident nog andere gevolgen had waarop u echter een zeer ontwijkend en een niet ter zake doend antwoord geeft over de Russen en over wat een misdaad tegen de Islam is (CGVS I, p. 21). Als u vervolgens wordt voorgehouden dat u tijdens het vorig gehoor op het CGVS had verklaard dat na de brand in de moskee

ook nog uw huis werd aangevallen, dat er mensen gefolterd werden, dat er mensen veroordeeld werden tot twintig jaar gevangenis en dat er mensen werden vermoord, antwoordt u dat u tijdens het vorige interview inderdaad gezegd heeft dat uw huis nog werd aangevallen en dat u zich afvraagt waarom die vraag u dan opnieuw gesteld wordt, dat u toch enkel maar bevestigend kan antwoorden (CGVS II, p.21). U ondermijnt met deze uiteenlopende en ontwijkende verklaringen alweer op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Over uw derde arrestatie ten gevolge van de brand in de moskee verklaarde u bij de dienst Vreemdelingenzaken tevens dat u een maand lang vastzat alvorens u kon ontsnappen (vragenlijst CGVS vraag 3.1). Uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op het CGVS kan men afleiden dat u na één dag zou zijn ontsnapt (CGVS I, p. 11) en tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u een week vastzat alvorens u kon ontsnappen (CGVS II, p. 19). Alweer slaagt u er niet in om tijdens uw verschillende gehoren eenduidige verklaringen af te leggen wat nogmaals bevestigt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u vermelde vervolgingsfeiten.

De vaststelling dat u geen enkel document kunt voorleggen met betrekking tot uw jarenlange strijd voor de mensenrechten, de vaststelling dat uit uw verklaringen evenmin duidelijk blijkt dat u actief was op het vlak van mensenrechten, de vaststelling dat uw asielrelaas wat betreft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ettelijke inconsistenties en incoherenties vertoont, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande tonen aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangereikte gegevens en uiteengezette asielmotieven.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Het Belgische medische document toont louter aan dat u littekens heeft aan uw linker pols en enkel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. (...).

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker erkent dat telkens wanneer hem gevraagd werd naar de oorsprong van zijn overtuigingen inzake mensenrechten of de reden van zijn engagement op dit vlak, hij zich beperkte tot een algemeen filosofisch antwoord zonder ooit concreet te worden. Als verklaring hiervoor geeft verzoeker aan dat mensenrechten een “algemeen concept” zijn “dat veel waarde met zich meebrengt”, waardoor de overtuigingen dienaangaande sowieso filosofisch en algemeen zijn. Verzoeker voegt daaraan toe dat “een wil om zich in te zetten voor mensenrechten (...) waarschijnlijk geboren (is) uit een persoonlijke reflectie, en niet vanzelfsprekend ten gevolge van objectieve chronologische bepaalde elementen”. Verzoeker vindt het absurd om uit dit element een argument te halen om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in vraag te stellen en stelt dat men bijna de indruk heeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het even welk element zoekt om tegen hem te gebruiken.

De Raad is van mening dat bovenstaande uitleg hoegenaamd niet verklaart waarom verzoeker doorheen beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vlakte is gebleven omtrent zijn persoonlijke drijfveren of de concrete ervaringen die ertoe hebben geleid dat hij zich op een gegeven moment actief is beginnen inzetten voor de promotie van mensenrechten in zijn regio van herkomst. Dat ‘mensenrechten’ *an sich* een breed en algemeen concept is, neemt niet weg dat van een overtuigd en actief voorvechter ervan mag worden verwacht dat hij zijn engagement ter zake *in concreto* kan duiden, temeer daar het allesbehalve evident is dat men een op mensenrechten en democratie geïnspireerd discours propageert in een milieu dat daar over het algemeen weinig ontvankelijk voor is. Dat verzoeker het zelf absurd vindt dat zijn vaagheid op dit punt een reden is om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen of men volgens hem bijna de indruk zou hebben dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het even welk element zoekt om tegen hem te gebruiken, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Waar verzoeker aanvoert dat dit aspect van zijn relaas onvoldoende is om zijn inzet voor de mensenrechten als ongeloofwaardig te

beschouwen, wijst de Raad er op dat de bevinding dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan een actieve voorvechter van mensenrechten was berust op meerdere concrete vaststellingen waar verzoeker in het geheel niet op in gaat.

Verder is verzoeker de mening toegedaan dat de elementen waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert om te besluiten dat zijn relaas niet geloofwaardig is hun oorsprong vinden in foutieve redeneringen en daarom niet in rekening dienen te worden genomen. Verzoeker laat evenwel na aan te geven in welke zin de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende redenering niet juist zou zijn en doet er hoe dan ook geen afbreuk aan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij artikel 48/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht omdat hem niet het voordeel van de twijfel wordt gegund. Samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad verzoekers asielaas volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Verzoeker weerlegt noch verschoont de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Ook acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker er ondanks zijn jarenlange betrokkenheid en werk in het domein van de mensenrechten niet in geslaagd is ook maar één document of werkstuk betreffende zijn werkzaamheden neer te leggen. Waar hij in zijn verzoekschrift slechts in het algemeen stelt dat het altijd moeilijk is voor een asielzoeker om een groot aantal documenten neer te leggen en dat deze vaak in een haast vanuit zijn vaderland vertrok of de pertinente documenten kwijtraakte gedurende de lange reis, toont verzoeker niet aan dat er wat hem betreft redenen zijn die het gebrek aan enig stavingsstuk vermogen te verschonen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven. Daarenboven is hoger reeds uiteengezet dat verzoekers verklaringen over het algemeen niet samenhangend noch aannemelijk zijn en is ook geenszins komen vast te staan dat zijn asielaas geloofwaardig is.

Waar verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan medewerking verwijt, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker zijn profiel als mensenrechtenactivist niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het aanhalen van een algemeen rapport van Amnesty International en meer bepaald de passages omtrent de situatie van "activisten" en het rapport '*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*' van 6 augustus 2013 niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen

dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Panjshir, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan – Security Situation*” van januari 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. UNHCR omschrijft de provincie Panjshir als een ‘relatief veilige provincie’. De provincie wordt bestempeld als één van de veiligste provincies in de regio. Zowel het aantal veiligheidsincidenten als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is beperkt. Uit de cijfers van UNOCHA blijkt tot slot dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag is. De informatie vervat in de door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 5 januari 2016 gevoegde COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Panjshir*” van 9 december 2015 duidt er niet op dat bovenstaande analyse niet langer correct of actueel zou zijn.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Panjshir aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Waar hij verwijst naar diverse vaststellingen uit het rapport ‘*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*’ van 6 augustus 2013, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat deze vaststellingen betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dat daaromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: “(...) *Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. (...) Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pansjhir te worden beoordeeld. (...)*”. Dientengevolge kan op basis van de algemene vaststelling in voormeld rapport van UNHCR dat het conflict zich naar het noorden van Afghanistan heeft uitgebreid niet worden besloten dat alle provincies die noordelijk gelegen zijn per definitie getroffen worden door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de discussie of Panjshir centraal dan wel noordelijk gelegen is hier niet ter zake doet.

Uit de door verzoeker geciteerde persartikels blijkt dat er zich incidenten voordoen en dat hierbij burgerslachtoffers vallen, doch hieruit blijkt niet dat er in de provincie Panjshir actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De aangehaalde bronnen hebben immers betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen dan wel in andere regio's dan deze waarvan verzoeker afkomstig is (zoals Kabul), en doen bijgevolg geen afbreuk aan de informatie met betrekking tot de provincie Panjshir. Verzoekers kritiek op welbepaalde passages van voormeld EASO Country of Origin Information Report

is evenmin dienstig in de mate dat zij geen afbreuk doet aan hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir. Dat het deel van dit rapport dat betrekking heeft op de provincie Panjshir slechts anderhalve pagina beslaat, neemt niet weg dat verzoeker zelf geen informatie bijbrengt die de bevindingen van dit rapport vermag te weerleggen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier of de aanvullende nota van de verwerende partij niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en zijn dossier wordt teruggewezen naar het Commissariaat-generaal voor een nieuw onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF